

HOMILIA DE LA MISSA CRISMAL

Catedral de Sant Llorenç
Sant Feliu de Llobregat, 16 d'abril de 2014

Estimat P. Abat
Germans preveres i diaques / Seminaristes
Religioses i religiosos
Germans tots ben estimats.

Com recordareu, en la carta de convocatòria que us hem enviat, citàvem el Sal 132, on el qui prega s'omple de goig, tot endinsant-se en la fraternitat: "¡Què n'és de bo i agradable, viure tots junts els germans! És com la rosada de l'Hermon, que s'escampa a les muntanyes de Sió. Allí hi ha l'aplec que el Senyor beneeix: dóna la vida per sempre". Certament, cada any ens deixem portar per l'alegria de trobar-nos com a germans en aquesta gràcia que ens proporciona la Missa Crismal.

Pensem ara que és oportú aprofundir en aquesta experiència. Per molts motius, però sobre tot perquè, com ens ha recordat l'Exhortació Apostòlica "Evangelii Gaudium", precisament aquesta experiència esdevé una mena de catalitzador, un criteri bàsic de discerniment, per esbrinar la qualitat de la nostra fe i el nostre tarannà evangelitzador.

Abans, però, elevem una sincera i profunda acció de gràcies a Déu perquè la vivència de germanor a la nostra Església, entre tants agents de pastoral, preveres i laics, que lliuren de les seves vides en la tasca evangelitzadora, és autèntica. Ho fem coneixent les vostres persones i els vostres treballs: ¡gràcies, de tot cor, a Déu per la vostra generositat!

Us convido ara a fer l'esforç d'afrontar la gran qüestió, en el marc d'aquesta litúrgia de comunió eclesial: ¿ens sentim de debò contents de trobar-nos? ¿Com és aquesta alegria? ¿D'on neix? ¿Va més enllà del moment celebratiu?... Tenim davant un seguit de temptacions, desafiament i reptes, que impedeixen o amenacen la veritable fraternitat i, per tant, l'autèntica alegria (cf. 2a. Part del 2on. cap. de l'Exhortació Apostòlica, sota el títol "Temptacions dels agents de pastoral" nn. 76-109).

L'esmentada Exhortació Apostòlica, ve a afirmar que **el nostre defalliment i la nostra tristesa tenen el seu origen** en la manca de veritable evangelització, única font d'una genuïna fraternitat. L'obsessió pels espais d'autonomia i distensió, i el contagi d'una visió sistemàticament negativa de l'Església, ens porta a l'individualisme, a la caiguda del fervor, a la imitació del que fan tots i al relativisme pràctic (com si Déu i els altres no existissin). Determinats estils pastorals, fruit de tasques apartades de la realitat de la gent, o nascudes de projectes irrealitzables o de pretensions d'eficàcia, ens porten a un cansament trist, a un gris pragmatisme, a una "psicologia de tomba" (nn. 78-83). Les mirades i les veus que consideren tot negre al món actual i a l'Església, ens encomanen la psicologia de la tristesa i de la derrota a l'avançada, impeding-nos copsar la set de Déu que hi ha al món (nn. 84-86). La mundanitat espiritual, en la doble versió de gnosticisme (ideologia subjectiva) o neopelagianisme (excés de confiança en la forma o el mètode), tot penetrant l'Església, ens fa buscar prestigi, ens porta a caure en un fun-

cionalisme empresarial, o ens embaladeix amb conquestes socials o polítiques o amb teràpies d'autoajuda, o ens du a entretenir-nos en discursos sobre "el que cal fer" i obsessionar-nos amb l'aparença. Les divisions entre nosaltres, al si d'un món encara més enfrontat, amb conflictes històrics i presents, ens impedeix complir la missió de ser llevat de comunió i harmonia... (nn. 93-101)

Tota una constatació de fets, que podrien donar-se entre nosaltres, però que conclou amb la crida insistent: "i Germans, que ningú ens tregui la joia d'evangelitzar, el goig de ser comunitat i d'optar per la fraternitat, que ningú ens robi l'esperança!

Heus aquí, doncs, tot un programa: busquem, conreem, la "**fraternitat mística**" (EG n. 92) ¿Què és la fraternitat mística? Sens dubte no és aquella que es redueixi a l'afecte psicològic, o a les idees compartides, o que s'alimenti d'una experiència d'elevació espiritualista...

(Hi ha una línia que desemboca en la tristesa: la manca d'evangelització i la solitud. Hi ha una línia que culmina en alegria: l'evangelització i la fraternitat). Ho entendrem si som capaços de situar-nos avui en el lloc de Jesucrist, Gran Sacerdot, primer evangelitzador, l'Evangelí mateix. ¿Podríem **dir amb Ell "l'Esperit del Senyor reposa sobre meu**, ja que Ell m'ha ungit per portar la Bona Nova als desvalguts... a proclamar l'any de gràcia del Senyor"? El cas és que no només ho podem dir, sinó que ho hem de dir, sentir i fer. Tots, els ministres ordenats i el poble, tot ell sacerdotal, ungit per l'Esperit, al baptisme o al sagrament de l'orde.

Diuen que l'alegria i l'equilibri ens venen de l'autoestima. Per als cristians aquesta afirmació és ambigua. Diríem, més aviat, que la veritable joia ens ve de saber-nos estimats. Jesús proclama **la seva identitat**, afirmant que "l'Esperit del Senyor reposa sobre Ell"; i, de fet, cada vegada que les circumstàncies o els altres podien fer trontollar la seva identitat, recordava la seva condició de Fill del Pare i pregava, en intimitat d'amor, al qui li havia enviat. ¿Pot haver-hi cap altra font de alegria, d'estabilitat, d'entusiasme per viure? Si hem perdut força, alegria, il·lusió, ¿potser sigui perquè hem buscat l'alegria on no hi és; o, com diria Jeremies, "hem abandonat a Déu, font d'aigua viva, i hem excavat cisternes esquerdades, que no retenen l'aigua" (Jer 2,13) (o també el Segon Isaïes, "perquè hem gastat els diners comprant un pa que no alimenta i malgastat el nostre sou en menjars que no satisfan?")?

Per altra banda, la proclamació de Jesús no es podia quedar en el reconeixement de l'Esperit sobre Ell. L'Esperit Sant és amor, expansió de vida, sortida d'un mateix, **missió**. Per això, tot d'una Jesús declara que el Senyor "li ha ungit per portar la Bona Nova als desvalguts, a proclamar als captius la llibertat, als cecs el retorn a la llum... a proclamar l'any de gràcia del Senyor" Perquè si hem dit que l'alegria ens ve de sentir-nos estimats, ungits per l'amor de l'Esperit, quan aquest amor esdevé concret i s'expandeix, com veritable explicació de la identitat, aleshores tota la missió resta amarada de alegria.

Una alegria, per tant, que no dependrà dels resultats, ni de la eficàcia del treball, ni del reconeixement públic, **sinó simplement del que som**, en tant que el nostre ésser determina el que fem i com ho fem. Per això afirmem també que, si hem deixat d'evangelitzar o les nostres tasques evangelitzadores no encomanen el goig de creure i l'alegria de l'Evangelí, serà perquè no vivim de l'Esperit o no li hem deixat que ens faci sortir de nosaltres mateixos vers els germans desvalguts...

Entenem, doncs, **què significa la fraternitat mística**. La fraternitat mística és aquella que neix de la sortida de nosaltres mateixos vers l'altre, per tal de servir-lo. És la que neix de posseir l'Esperit Sant i deixar-nos portar per Ell, és el nou espai de relacions personals i socials que brolla de l'amor de l'Esperit.

Germans, crec que no hem de buscar l'alegria, sinó només **beure d'aquesta font**. L'Esperit ens donarà ulls per veure el món tal com és, "dissentint, com diria Joan XXIII en el discurs d'obertura del Concili Vaticà II, dels profetes de calamitats"; podrem mirar i gaudir de la riquesa del misteri de l'Església d'avui, descobrirem la petjada de Déu en el germà i ens llançarem amb decisió a donar testimoniatge de la fe. I sobre tot, crearem espais de comunió, "llocs, amb paraules de Benet XVI, on regenerar la pròpia fe en Jesús crucificat i ressuscitat, on compartir les pròpies preguntes i les preocupacions quotidianes, on discernir en profunditat amb criteris evangèlics sobre la pròpia existència i experiència, amb la finalitat de ordenar al bé i a la bellesa de les pròpies eleccions individuals i socials" (EG 77) L'Església esdevindrà un espai concret de l'amor de Déu en la història concreta, un càntir d'aigua fresca en el desert de la vida (cf. EG 86), un refrigeri de comunió, una deu d'esperit missioner que no s'esgota... En fi, segons Isaïes ens diu avui, "un poble beneït per Déu", on el món troba la benedicció o, com ens diu el llibre de l'Apocalipsi, "una casa reial de sacerdots dedicats a Déu", on els germans comparteixen el mateix amor.

Deixem-nos acompanyar per la presència de Maria, al bell mig d'aquest poble i d'aquesta casa. Que sapiguem cantar amb ella i com ella el seu Magnificat, on l'Església trobarà sempre la seva identitat.

Mare de Déu de Montserrat, pregueu per nosaltres.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat